

De verantwoordelijkheid voor het toelatingsbeleid tot Gods nieuwe wereld.

- Liturgie:
1. Votum en zegengroet
 2. Antwoordlied: Ps. 19 : 1 en 3
 3. Lezen van de wet (Exodus 19, 14 - 20, 20 BGT)
 4. Lied: Ps. 19 : 4, 5
 5. Gebed
 6. Lezen uit de Bijbel: Matteüs 16 : 13 - 19
Matteüs 18 : 15 - 20
 7. Lied: Gz. 121 : 1A, 2V, 3M, 4V, 5M, 6A, 7V, 8M, 9A (wisselzang)
 8. Lezen van de tekst: HC Zondag 31
 9. Preek
 10. Amenlied: Ps. 56 : 5, 6 (berijming 1773)
 11. Gebed met voorbeden
 12. Lied: Gz. 141 : 1, 2
 13. Collecte
 14. Slotzang: Gz. 141 : 3
 15. Zegen

Geliefde gemeente van onze Heer Jezus Christus,
broeders en zusters, jongens en meisjes,

Het gaat in deze preek over: [<klik 1>](#)

De verantwoordelijkheid voor het toelatingsbeleid tot Gods nieuwe wereld.

Er is in Nederland een overheidsinstantie die voortdurend onder het vuur van de kritiek ligt. De een vindt haar te soepel. De ander te streng. Nooit kunnen zij het helemaal goed doen.

Ik heb het over de IND. Het kan bijna niet anders of u hebt van haar gehoord. Ze wordt - vanwege haar bekendheid - vrijwel altijd met de afkorting aangeduid. Het gaat om de Immigratie- en Naturalisatiedienst. [<klik 2>](#)

Deze overheidsdienst gaat over het toelatingsbeleid tot het koninkrijk der Nederlanden. Voor tijdelijke of permanente verblijfsvergunningen moet je bij haar zijn. Want burger van Nederland word je niet zomaar.

Met name de grote toestroom van vluchtelingen uit oorlogsgebieden in het Midden-Oosten en uit Afrika hebben deze dienst behoorlijk op de kaart gezet. Want er zijn politici en burgers die uit angst niet bereid zijn nog vluchtelingen op te nemen.

Anderen maken zich er kwaad over dat mensen zonder pardon het land worden uitgezet. Ook als ze al jarenlang in Nederland verblijven. Denk ook aan de commotie rond het kinderpardon.

Het zal niet zo moeilijk zijn dit in verband te brengen met de zondag van de catechismus, die vandaag onze aandacht heeft. De zondag over "*de sleutels van het koninkrijk der hemelen*". [<klik 2-1>](#)

Deze kerkelijke term gaat over het toelatingsbeleid tot het koninkrijk van God. Het gaat over de verblijfsvergunningen van dat rijk. Zeg maar: het gaat over de paspoorten van de burgers van dat rijk. Paspoorten die verleend en ingenomen kunnen worden.

Dat beleid kan ook op kritiek rekenen. De een vindt het te streng. De ander vindt het te soepel. Soms kan het ook tot flinke commotie leiden. Het is niet gauw goed. Wie dit beleid maakt en uitvoert loopt vaak op eieren.

De vraag is natuurlijk welke instantie de IND van het koninkrijk van God is? Wie is verantwoordelijk voor het toelatingsbeleid tot Gods nieuwe wereld? [<klik 2-2>](#) Voor het antwoord op die vraag moeten we even terug naar zondag 30.

Vraag en antwoord 82: "*Mag men ook hen tot het avondmaal toelaten die zich door hun belijdenis en leven als ongelovigen en goddelozen doen kennen? Nee, want op die manier wordt Gods verbond ontheiligd en zijn toorn over de hele gemeente opgewekt.*

Daarom is de christelijke kerk verplicht volgens het bevel van Christus en van zijn apostelen allen die zich als ongelovigen en goddelozen doen kennen, door de sleutels van het koninkrijk der hemelen buiten te sluiten."

Het antwoord op de gestelde vraag is dus niet zo moeilijk. Het is de christelijke kerk, [<klik 2-3>](#) die de verantwoordelijkheid heeft voor het toelatingsbeleid tot Gods nieuwe wereld. De kerk... de kerk die altijd onder het vuur van de kritiek ligt... [<klik 3>](#)

Alleen... die kritiek komt veelal niet van buiten maar van binnen. En dan richt die kritiek zich vooral op de kerkenraad. Om met antwoord 85 te spreken: "*Zij die door de gemeente daarvoor zijn aangewezen.*"

De kerkenraad laat veel te gemakkelijk leden uit andere kerkgenootschappen en uit andere kerken toe aan het avondmaal. De laatsten vaak zonder '*avondmaalsbriefje*'. En de eersten al na één gesprek.

Of... de kerkenraad doet veel te moeilijk over het toelaten van gasten tot het avondmaal. Als mensen in de kerk komen en het is avondmaal, laat ze dan gewoon mee vieren als ze dat willen. [<klik 3-1>](#)

Om over de bediening van de kerkelijke tucht - de afhouding van het avondmaal die tot afsnijding kan leiden - maar te zwijgen. Wie daarmee te maken krijgt heeft er vaak geen goed woord voor over. Afhouding - zelfs een vermaangesprek - leidt zomaar tot onttrekking. [<klik 3-2>](#)

Hier gaat iets helemaal mis. Want de kerkenraad is niet de christelijke kerk. Al heeft hij daarin wel een speciale verantwoordelijkheid. De gemeente is die kerk. [<klik 4>](#) U bent dat. U bent de geliefde gemeente van onze Heer Jezus Christus.

U bent zijn gemeente in (plaatsnaam). U bent dan ook verantwoordelijk voor de hantering van de sleutelmacht van en in het koninkrijk van God. Niemand van u uitgezonderd.

Als u kritiek levert op de kerk dan levert u kritiek op uzelf. Daarom is het goed eerst eens goed na te denken voor je negatief over de gemeente spreekt. U spreekt dan negatief over uzelf! En steekt u de beschuldigende vinger uit? Dan ook naar uzelf.

Zoals gezegd. Het thema van deze preek is:
De verantwoordelijkheid voor het toelatingsbeleid tot Gods nieuwe wereld.

Wij zijn dus met elkaar - ambtsdragers en gemeenteleden samen - [<klik 4-1>](#) verantwoordelijk voor de goede bediening van de sleutelmacht, die de Heer Jezus Christus aan zijn gemeente heeft toevertrouwd.

Dan is de grote vraag: Hoe maken wij die verantwoordelijkheid waar? Wat zijn de middelen om dat te doen? En hebben we ook de gelegenheid? Zijn we ertoe gemotiveerd? We worden aangesproken op onze inzet.

Toen ik met de voorbereiding van deze preek bezig was kwam er een wat ondeugende gedachte bij mij op.

Wanneer in Nederland een nieuwe I-Phone [<klik 5>](#) op de markt komt, dan gaat dat gepaard met een bijzonder verschijnsel. Mensen bivakkeren 's nachts voor de Apple Stores, om zodra die winkel opengaat dat gadget - dat hebbeding - te kopen. Ze willen per se niet achter het net vissen. [<klik 5-1>](#)

Datzelfde verschijnsel zie je soms ook bij de kaartverkoop voor belangrijke voetbalwedstrijden of bij Sales-acties van grote winkelbedrijven. Mensen die er zo op gebrand zijn iets in het bezit te krijgen, dat ze voor de deur gaan liggen slapen. [<klik 5-2>](#)

Als de deur van de winkel of het raampje van het loket opengaat, dan zijn zij de eersten. Wat zij graag willen bemachtigen kan hun dan niet ontgaan. Die bijzondere aanbidding, of dat fel begeerde kaartje.

Vreemd dat we van zaterdag op zondag nooit mensen op de stoep van kerkgebouwen aantreffen, die vol spanning wachten tot de deur van de kerk opengaat. [<klik 6>](#) Omdat ze graag naar binnen willen om het paspoort van Gods nieuwe wereld te bemachtigen.

De belangstelling voor Gods nieuwe wereld is niet echt groot. Religie staat er gewoon niet echt goed op. Vooral niet door het *fundamentalisme* en *fanatisme*, dat sommige godsdienst-aanhangers ten toon spreiden.

We kunnen ook niet ontkennen dat er in naam van God verschrikkelijke dingen zijn gebeurd en soms nog gebeuren. Toch zou het mooi zijn als Gods nieuwe wereld meer mensen zou trekken.

Trouwens... Het paspoort voor Gods nieuwe wereld wordt niet door de koster van de kerk - die de deuren 's morgens opent - afgegeven. Maar - zoals ik al probeerde duidelijk te maken - door de christelijke gemeente die in dat gebouw samenkomt. Die gemeente is verantwoordelijk voor het gebruik van "*de sleutels van Gods rijk*".

Welke sleutels zijn dat en hoe moeten we die gebruiken? De catechismus noemt er twee. "*De verkondiging van het heilig evangelie en de kerkelijke tucht*." Twee sleutels om het rijk van God te openen en te sluiten. [<klik 7>](#)

Toch denk ik, dat die twee sleutels niet zoveel van elkaar verschillen. In principe is het maar één sleutel. [<klik 7-1>](#) En wel *de blijde boodschap van de Heer Jezus Christus*. Die boodschap wordt op verschillende manieren naar voren gebracht.

Maar al verschillen de manieren, de inhoud is dezelfde. Want zij opent de weg naar - de poort van - Gods nieuwe wereld. Zoals de Heer Jezus het zelf zei: "*Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand kan bij de Vader komen dan door mij*." (Joh. 14, 6)

Het gaat dus om de betekenis van de Heer Jezus Christus. [<klik 7-2>](#) Zijn betekenis voor mensen op aarde. Wat die betekenis is? Jezus zegt daarover in Joh. 3 : 16: "*Ieder die in de Zoon van God gelooft, gaat niet verloren maar heeft eeuwig leven*."

In de catechismus wordt dat uitgewerkt met de zin: "*Aan de gelovigen wordt betuigd, dat al hun zonden hun door God om de verdienste van Christus werkelijk vergeven zijn, zo vaak als zij de belofte van het evangelie met waar geloof aannemen*."

Deze medaille heeft ook een keerzijde. "*Maar aan alle ongelovigen en huichelaars wordt betuigd, dat de toorn van God en het eeuwig oordeel op hen rusten, zolang zij zich niet bekeren*."

Nu kan de indruk worden gewekt, dat het hier alleen over de ambtelijke verkondiging van Gods Woord in de kerk gaat. Het werk van de dominees. Maar daarmee doe je tekort aan de zeggingskracht van Gods Woord.

God heeft zijn Woord gegeven om het als evangelie aan de man te brengen. Hij gaf het aan de christelijke gemeente. Zoals gezegd. Aan ons allemaal. Wij zijn "*het zout van de aarde en het licht van de wereld*."

Ja, wij zijn - om het met de apostel Paulus te zeggen - "*het huis van God, de kerk van de levende God, fundament en pijler van de waarheid*." Dat "*pijler*" kun je het beste weergeven als "*aanplakzuil*". Tegenwoordig noemen we dat een billboard.

Het is natuurlijk prachtig wanneer er reclameborden zijn met de tekst van Johannes 3 : 16 erop. Soms zie je ze aan de kant van de weg. Maar nog mooier is, dat u en ik, wij allemaal, zelf zo'n reclame voor het evangelie zijn. <klik 7-3>

Het eerste dat daarvoor nodig is, is dat wij zelf blij zijn met het paspoort van Gods nieuwe wereld. Als je ergens heel blij mee bent, dan is de kans groot dat je dat ook aan andere aanprijst.

Om nu te zorgen dat u er blij mee bent en blij mee blijft, wordt het evangelie van de Heer Jezus Christus in de kerkdiensten keer op keer verkondigd. De Heilige Geest wil door de prediking u als reclamebord overschilderen, zodat het weer spreekt.

Elke keer dat het evangelie van Jezus gelovig wordt aangenomen, spreekt God hem of haar die dat doet vrij van schuld en straf. Verklaart Hij hem of haar tot burger van Gods koninkrijk. Opent Hij de weg naar - de poort van - zijn nieuwe wereld.

Oftewel: je paspoort van Gods rijk wordt uitgereikt of vernieuwd. Het geeft je toegang tot die nieuwe wereld. Daar waar vrede wordt gevonden. In de eerste plaats de vrede met God. Maar dan ook de vrede met elkaar.

En... je wordt door de Geest van Christus tot "*vredestichter*". Zoals de Heer Jezus het ons leert in de Bergrede. We bidden voor wie ons vervolgen. We hebben onze vijanden lief. We zoeken het goede voor alle mensen.

Want dat is de kracht van het Woord van God. <klik 7-4> Het getuigenis van het evangelie heeft zeggingskracht. Evenveel als een rechterlijke uitspraak. Een uitspraak waarop God nooit meer terug komt.

Vandaar dat: "*Naar dit getuigenis van het evangelie, zal God oordelen, zowel in dit als in het toekomstige leven.*" Beide wijzen naar het leven in Gods nieuwe wereld. Dat is niet iets van na je sterven of na de jongste dag. Dat is de werkelijkheid van het leven in geloof. Dat is het eeuwige leven. Nu al.

Maar hoe zit dat met de kerkelijk tucht? <klik 8> Hebben wij daar ook allemaal onze verantwoordelijkheid? Of is dat alleen de verantwoordelijkheid van de kerkenraad? Omdat wij die broeders daarvoor hebben aangewezen?

Als je dat laatste denkt dan zit je er opnieuw naast. Wat dat betreft is de catechismus in overeenstemming met Matteüs 18 glashelder. "*Als een van je broeders of zusters (tegen je) zondigt, moet je die daarover onder vier ogen aanspreken.*"

De kerkelijk tucht begint bij onzelf. <klik 8-1> Het is onze liefde en zorg voor elkaar, om te voorkomen dat iemand zijn paspoort van Gods nieuwe wereld verspeelt. Want dat kan. Als je "*onder de naam van christen je in leer of leven onchristelijk gedraagt*".

Nu hebben we vaak het idee, dat broeders en zusters die wij willen aanspreken op wat zij zeggen of doen, ons zien aankomen. Was het maar zo. Dit idee veroorzaakt dat we er helemaal niet aankomen. We laten elkaar aan ons lot over.

We bemoeien ons niet met elkaar. En misschien praten we dat voor onszelf goed, door te zeggen, dat het de eigen verantwoordelijkheid is. Of de verantwoordelijkheid van de kerkenraad.

Laten we daarom maar beginnen bij die eigen verantwoordelijkheid. We hebben allemaal, [<klik 8-2>](#) of we nu ambtsdrager zijn of niet, de verantwoordelijkheid voor de oefening van de kerkelijke tucht.

Daaronder vallen achtereenvolgens zelftucht, onderlinge tucht en gemeentelijke tucht. [<klik 8-3>](#) Wie niet bij zichzelf begint komt aan een ander niet toe. Tenminste niet op de goede manier. Denk aan de gelijkenis van de balk en de splinter.

Hoe het werkt? Op dezelfde manier als de verkondiging van het heilig evangelie. Alleen wordt dat evangelie op een bijzonder persoonlijke manier gebracht. De blijde boodschap dat de Heer Jezus gekomen is om je van je zonden te bevrijden.

Dit zou je 'bevrijdingspastoraat' kunnen noemen. [<klik 8-4>](#) Je wilt jezelf en anderen bevrijden uit de slavernij van en aan de zonde. Dit doe je niet zelf. Dit doet Christus door zijn Geest en Woord. Dat persoonlijke Woord heeft Hij ons allemaal toevertrouwd.

Daarom ligt de verantwoordelijkheid voor het toelatingsbeleid van Gods nieuwe wereld bij ons allemaal. Niemand kan en mag zich daaraan onttrekken. Zo zijn wij een levende gemeente van Christus.

Exemplarisch voor het leven in Gods nieuwe wereld. Een moeilijk woord? Letterlijk betekent het dat wij dan een voorbeeld zijn van hoe het leven in Gods nieuwe wereld [<klik 8-5>](#) eruit ziet. Zeg maar gewoon "*de hemel op aarde*".

Goed, het is nog niet volmaakt. Maar dat wordt het zeker. Daar zorgt God in Christus door zijn Geest voor. En wij mogen eraan meewerken. Met blijdschap. Leven tot Gods eer, gericht op zijn rijk. Samen één als gemeente van Christus.

Amen.